

תולדות המחברים:

הבעל שם טוב – רבי ישראל בעל שם טוב. נולד בעיירה אוקופ שבאוקראינה בי"ח באלול תנ"ח (1698) והסתלק בחג השבועות תק"כ (1760). הבעל שם טוב הוא מייסד ומחולל תנועת החסידות.

ה'תולדות יעקב יוסף' – רבי יעקב יוסף מפולנאה. שנת לידתו אינה ידועה בדיוק. הסתלק בערך בשנת תקמ"ב (1782). בראשית ימיו התנגד לבעש"ט, אך הפך ברבות הימים לתלמידו, שאף כתב את רוב תורותיו.

רבי אלימלך מליז'נסק – נולד בשנת ה'תע"ז (1717) והסתלק בכ"א באדר ה'תקמ"ז (1787). הוא ואחיו רבי זושא מאניפולי היו מגדולי תלמידיו של המגיד ממעזריטש, ממשיכו של הבעש"ט. רבי אלימלך הנהיג את החסידים באיזור גליציה וביסס שם את החסידות במידה ניכרת. ספרו "נועם אלימלך" ידוע כספר קדוש וחשוב בין ספרי החסידות.

רבי לוי יצחק מברדיטשוב – נולד בשנת ה'ת"ק (1740) והסתלק בשנת תק"ע (1810). היה אחד מגדולי תלמידי המגיד ממעזריטש, והיה מפורסם באהבת ישראל המיוחדת שלו.

רבי שניאור זלמן מלאדי – האדמו"ר הזקן, 'בעל התניא והשו"ע'. רבי שניאור זלמן נולד בעיר לוז'נה שברוסיה, בי"ח באלול שנת תק"ה (1745), והסתלק בכ"ד טבת תקע"ג (1813). ייסד שיטה מיוחדת בחסידות, לה קרא 'חב"ד' – 'חכמה, בינה, דעת', ועיקרי תורתו מופיעים בספרו הידוע והחשוב, ספר ה'תניא'.

רבי נחמן מברסלב – נולד בא' בניסן תקל"ב (1772) בעיירה מז'יבוז' שבאוקראינה, שבה התגורר הבעל שם טוב, אבי-סבתו, והסתלק בי"ח בתשרי תקע"א (1810). רבי נחמן הנהיג תורה ושיטה מיוחדת בחסידות. ספרו המרכזי הוא הספר "ליקוטי מוהר"ן". מנוחתו כבוד בעיר אומן.

ה'אדמו"ר האמצעי' – רבי דובער שניאורי. נולד בט' כסלו תקל"ד (1773) והסתלק בט' בכסלו תקפ"ח (1827). בנו של רבי שניאור זלמן מלאדי וממלא מקומו. קבע את מושב חסידות חב"ד בעיירה ליובאוויטש, והמשיך ללמד את תורת אביו בעמקות מופלאה.

רבי נתן מברסלב – רבי נתן שטרנהרץ, המוכר גם כרבי נתן מנמירוב. נולד בט"ו בשבט תק"מ (1780) והסתלק ב' בטבת תר"ה (1844). תלמידו המובהק של רבי נחמן מברסלב אשר כתב והפיץ את תורתו.

ה'צמח צדק' – רבי מנחם מענדל שניאורסון. נולד בכ"ט באלול תקמ"ט (1789) והסתלק בי"ג בניסן ה'תרכ"ו (1866). האדמו"ר השלישי בשושלת אדמו"רי חסידות חב"ד. אמו נפטרה בהיותו בן שלוש, והוא גדל על ברכי סבו הגדול – רבי שניאור זלמן מלאדי. מלבד גדולתו בחסידות היה ידוע בגאונותו בנגלה, והוא נקרא 'צמח צדק' על שם ספר תשובותיו בהלכה.

רבי חיים מצאנז – רבי חיים ה'לברשטאם. נולד בשנת תקנ"ז (1797) והסתלק בכ"ה ניסן תרל"ז (1876). היה אחד מהגאונים בנגלה ומגדולי האדמו"רים בדורו. ספר השו"ת שלו 'דברי חיים' נחשב כספר פסיקה חשוב. מייסד שושלת חסידות צאנז.

ה'חידושי הרי"ם' – רבי יצחק מאיר מגור. נולד בשנת תקנ"ט (1799) והסתלק בכ"ג אדר תרכ"ו (1866). בצעירותו היה נקרא ה'עילוי מוורשא' ונדע לגאון גדול. נקרא על שם ספר חידושו בנגלה, 'חידושי הרי"ם'. תלמידים של המגיד מקוז'ניץ, החוזה מלובלין, רבי שמחה בונים מפשיסחא ורבי מענדל מקוצק, מייסד שושלת חסידות גור.

רבי שלמה מרדומסק – נולד בשנת תקס"א (1800) והסתלק בכ"ט אדר תרכ"ו (1865). מייסד שושלת חסידות רדומסק, ובימיו נהו אחריו אלפי חסידים. היה ידוע גם בניגוניו המעוררים ובתפילתו המיוחדת.

ה'בית אברהם' – רבי אברהם מתתיהו וויינברג מסלונים. נולד בשנת תקס"ד (1804) והסתלק בי"א חשוון תרמ"ד (1883). תלמידו של רבי משה מקוברין ומייסד שושלת סלונים. שלח קבוצה מחסידיו להתיישב בטבריה עוד בשנת תרל"ג (1873). כתב חידושי תורה וספרים רבים.

רבי צדוק הכהן מלובלין – נולד בכ"ב שבט תקפ"ג (1823) והסתלק בט' אלול תר"ס (1900). היה ידוע כגאון גדול בנגלה ובנסתר, אשר כתב חידושים וספרים רבים. היה מחסידי איז'ביצה ולאחר פטירתו של רבי יהודה לייב אייגר מלובלין, נענה להפצרות החסידים וקיבל על עצמו את עול ההנהגה.

ה'ישמח ישראל' – רבי ירחמיאל יצחק דנצינר מאלכסנדר. נולד בשנת תרי"ד (1854) והסתלק בשנת תר"ע (1910). ספרו 'ישמח ישראל' נתקבל בקרב חצרות חסידיות רבות כספר חשוב וחביב.

הרבי מביאלא – רבי יצחק יעקב רבינוביץ. נולד בי"ד טבת תר"ז (1846) והסתלק בכ"ג באדר ב' תרס"ה (1904). מייסד שושלת חסידות ביאלא. היה נחשב מאוד בין צדיקי ואדמו"רי דורו. מחבר הספרים 'דברי בינה' ו'שרי לב'.

ה'שפת אמת' – רבי יהודה אריה לייב מגור. נולד בערב ר"ח אייר תר"ז (1847) והסתלק בה' שבט תרס"ה (1905). בעודו ילד נתייתם מאביו ונתחנך על ברכי סבו הגדול, בעל חידושי הר"ם, ולימים מילא את מקומו. בימיו התעצמה מאוד חצר גור.

ה'שם משמואל' – רבי שמואל בורנשטיין מסוכטשוב. נולד בשנת תרט"ז (1856) והסתלק בכ"ד טבת תרפ"ו (1926). היה האדמו"ר השני בחסידות סוכטשוב. תורותיו ובעיקר ספרו 'שם משמואל', תפסו מקום מרכזי בארון הספרים החסידי גם לאחר הסתלקותו.

הרבי הרש"ב – רבי שלום דובער שניאורסון. נולד בכ' בחשוון תרכ"א (1860) בעיירה ליובאוויטש, והסתלק בב' בניסן תר"פ (1920). היה האדמו"ר החמישי בשושלת אדמו"רי חסידות חב"ד ונחשב למסביר הגדול של תורת חב"ד.

הרב קוק – רבי אברהם יצחק הכהן קוק. נולד בגריבה שבלטביה בשנת תרכ"ה (1865) והסתלק בג' אלול תרצ"ה (1935). היה הרב הראשי האשכנזי הראשון של ארץ ישראל, ובעל השפעה מרכזית בתולדות היישוב החדש שבארץ ישראל. הרב קוק היה מהוגי הדעות הגדולים בדור האחרון.

הרבי הרי"צ – רבי יוסף יצחק שניאורסון. נולד בי"ב בתמוז תר"מ (1880) בעיירה ליובאוויטש והסתלק ב' שבט תש"י (1950). האדמו"ר השישי בשושלת אדמו"רי חסידות חב"ד, והיה לסמל ומופת של מסירות נפש מול שלטון הרשע הקומוניסטי.

הרבי מליובאוויטש – רבי מנחם מענדל שניאורסון. נולד בי"א בניסן תרס"ב (1902) והסתלק בג' בתמוז תשנ"ד (1994). האדמו"ר השביעי בשושלת אדמו"רי חסידות חב"ד. בשנות הנהגתו התעצמה חסידות חב"ד לממדים אדירים. חסידיו ושלוחיו הרבים מפיצים את תורת החסידות ואת היהדות בכל רחבי תבל.

הרב סולובייצ'יק – הרב יוסף דב הלוי סולובייצ'יק. נולד בי"ב אדר תרס"ג (1903) והסתלק בי"ח בניסן תשנ"ג (1993). נכדו של הגאון ר' חיים מבריסק. ממנהיגיה המרכזיים של היהדות האורתודוקסית בארצות הברית. אחד מהוגי הדעות והפילוסופים היהודיים החשובים בדור האחרון.

ה'נתיבות שלום' – רבי שלום נח ברזובסקי מסלונים. נולד בי"ד באב תרע"א (1911) והסתלק בז' באב תש"ס (2000). שיקם וביסס את חסידות סלונים בארץ ישראל, אחרי שזאת יהודי אירופה. דברי תורתו מובאים בסדרת הספרים 'נתיבות שלום'.

